RECOMANDĂRI

RECOMANDAREA CONSILIULUI

din 13 iulie 2010

privind orientările generale pentru politicile economice ale statelor membre și ale Uniunii

(2010/410/UE)

CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în special articolul 121 alineatul (2),

având în vedere recomandarea Comisiei Europene,

având în vedere concluziile Consiliului European,

întrucât:

(1) Tratatul prevede că statele membre își consideră politicile economice ca fiind o chestiune de interes comun și le coordonează în cadrul Consiliului. În conformitate cu dispozițiile tratatului, Uniunea Europeană a elaborat și a pus în aplicare instrumente de coordonare pentru politica fiscală (Pactul de stabilitate și de creștere) și politicile macrostructurale.

(2) Tratatul prevede că trebuie adoptate de către Consiliu orientări privind ocuparea forței de muncă și orientări generale de politică economică pentru a orienta politicile statelor membre.

(3) Strategia de la Lisabona, lansată în 2000, s-a bazat pe recunoașterea nevoii Uniunii Europene de a spori ocuparea forței de muncă, productivitatea și competitivitatea, consolidând totodată coeziunea socială, în condițiile concurenței globale, transformărilor tehnologice și ale unei populații în curs de îmbătrânire. Strategia de la Lisabona a fost relansată în 2005, după o revizuire intermediară care a condus la punerea unui accent mai puternic pe creștere economică și pe locuri de muncă mai multe și mai bune.

(4) Strategia de la Lisabona pentru creștere economică și ocuparea forței de muncă a contribuit la obținerea unui consens cu privire la direcția generală a politicii economice și a politicii privind ocuparea forței de muncă ale Uniunii. În conformitate cu această strategie, Consiliul a adoptat în 2005 orientări generale de politică economică și orientări privind ocuparea forței de muncă ([1]), pe care le-a revizuit în 2008 ([2]). Cele 24 de orientări au constituit baza programelor naționale de reformă, descriind prioritățile principale în materie de reformă macroeconomică, microeconomică și a pieței forței de muncă pentru Uniune în ansamblul său. Cu toate acestea, experiența arată că orientările nu au stabilit priorități suficient de clare și că legăturile dintre acestea ar fi putut fi mai puternice. Aceasta a limitat impactul lor asupra elaborării politicilor la nivel național.

(5) Criza financiară și economică declanșată în 2008 a avut drept rezultat pierderea unui număr semnificativ de locuri de muncă și a unei părți considerabile din producția potențială și a condus la o deteriorare dramatică a finanțelor publice. Cu toate acestea, Planul european de redresare economică ([3]) a ajutat statele membre să abordeze criza, în parte prin intermediul unor stimulente fiscale coordonate, moneda euro îndeplinind un rol de ancoră pentru stabilitatea macroeconomică. Criza a arătat așadar că, dacă este consolidată și eficientizată, coordonarea politicilor economice la nivelul Uniunii poate produce rezultate semnificative. Criza a evidențiat de asemenea interdependența strânsă a economiilor și a piețelor forței de muncă ale statelor membre.

(6) Comisia a propus crearea unei noi strategii pentru deceniul următor, Strategia Europa 2020 ([4]), pentru a permite Uniunii să iasă din criză mai puternică și să își direcționeze economia către o creștere economică inteligentă, durabilă și favorabilă incluziunii. Cinci obiective principale, enumerate la orientările relevante, reprezintă obiective comune care orientează acțiunea statelor membre, ținând seama de pozițiile lor inițiale și de circumstanțele naționale, precum și acțiunea Uniunii. Statele membre ar trebui să depună toate eforturile pentru a îndeplini obiectivele naționale și pentru a elimina blocajele care limitează creșterea.

(7) În cadrul unor strategii cuprinzătoare de ieșire din criza economică, statele membre ar trebui să realizeze programe de reformă ambițioase pentru a asigura stabilitatea macroeconomică și durabilitatea finanțelor publice, pentru a îmbunătăți competitivitatea, pentru a reduce dezechilibrele macroeconomice și pentru a îmbunătăți evoluția pieței forței de muncă. Măsurile temporare introduse ca răspuns la criză ar trebui eliminate în mod coordonat, după caz, atunci când redresarea este sigură. Retragerea stimulentelor fiscale ar trebui pusă în aplicare și coordonată în cadrul Pactului de stabilitate și de creștere.

([1]) COM(2005) 141.
([2]) COM(2007) 803.
([3]) COM(2009) 615, 19.11.2009.
([4]) COM(2010) 2020, 3.3.2010.

(8) În cadrul Strategiei Europa 2020, statele membre și Uniunea ar trebui să pună în aplicare reforme direcționate către „creșterea durabilă inteligentă", adică o creștere bazată pe cunoaștere și inovare. Reformele ar trebui să urmărească îmbunătățirea calității educației, asigurarea accesului pentru toți, consolidarea performanței în domeniul cercetării și al afacerilor și continuarea îmbunătățirii cadrului de reglementare, pentru a promova inovarea și transferul cunoștințelor în întreaga Uniune. Aceste reforme ar trebui să încurajeze spiritul întreprinzător și să ajute la transpunerea ideilor creative în produse, servicii și procese inovatoare, care pot genera creștere economică, locuri de muncă de calitate, coeziune teritorială, economică și socială și care pot aborda mai eficient provocările sociale europene și globale. În acest context, este esențial să se valorifice la maximum tehnologiile informației și comunicațiilor.

(9) Politicile Uniunii și ale statelor membre, inclusiv prin intermediul programelor lor de reformă, ar trebui să urmărească „creșterea economică durabilă". Creșterea durabilă înseamnă decuplarea creșterii economice de utilizarea resurselor, crearea unei economii durabile, competitive și eficiente din punct de vedere al utilizării energiei și resurselor, distribuția echitabilă a costurilor și a beneficiilor și exploatarea rolului de lider al Europei în cursa pentru dezvoltarea unor noi procese și tehnologii, inclusiv a tehnologiilor ecologice. Statele membre și Uniunea ar trebui să pună în aplicare reformele necesare pentru a reduce emisiile de gaze cu efect de seră și pentru a utiliza resursele în mod eficient, ceea ce va contribui de asemenea la prevenirea degradării mediului și a declinului biodiversității. Ar trebui, de asemenea, să își îmbunătățească mediul de afaceri, să stimuleze crearea de locuri de muncă ecologice și să ajute întreprinderile să își modernizeze baza industrială.

(10) Politicile Uniunii și programele de reformă ale statelor membre ar trebui să vizeze de asemenea o „creștere economică favorabilă incluziunii". Creșterea economică favorabilă incluziunii înseamnă construirea unei societății bazate pe coeziune, în care oamenii au capacitatea să anticipeze și să gestioneze schimbările, participând astfel activ în societate și economie. Așadar, reformele statelor membre ar trebui să asigure acces și oportunități pentru toți de-a lungul întregii vieți, reducând astfel sărăcia și excluziunea socială, prin eliminarea barierelor din calea participării pe piața forței de muncă, în special în cazul femeilor, al lucrătorilor mai în vârstă, al tinerilor, al persoanelor cu handicap și al migranților legali.

Statele membre ar trebui să țină seama de perspectiva de gen în toate aceste politici. Aceste reforme ar trebui, de asemenea, să garanteze că toți cetățenii și toate regiunile au acces la beneficiile creșterii economice. Programele de reformă ale statelor membre ar trebui așadar să se axeze pe asigurarea unei funcționări eficiente a piețelor forței de muncă, prin investiții în tranziții reușite, dezvoltarea unor competențe adecvate, creșterea calității locurilor de muncă și combaterea segmentării, a șomajului structural și a inactivității, asigurând totodată protecția socială adecvată și durabilă și incluziunea activă pentru a reduce sărăcia, aderând totodată la consolidarea fiscală convenită.

(11) Ca element esențial, statele membre și Uniunea ar trebui să continue și să își intensifice eforturile pentru a își îmbunătăți și mai mult cadrul de reglementare, în special pentru întreprinderile europene. Prin consolidarea instrumentelor de reglementare inteligentă, statele membre și Uniunea ar trebui să garanteze că legislația este bine concepută, proporțională, revizuită periodic și nu cauzează sarcini inutile. Îndeplinirea obiectivelor de reducere a sarcinilor administrative rămâne o prioritate.

(12) Reformele structurale ale Uniunii și ale statelor membre pot contribui eficient la creșterea economică și crearea de locuri de muncă dacă sporesc competitivitatea Uniunii în economia globală, creează noi posibilități pentru exportatorii europeni și oferă un acces competitiv la importuri vitale. Ar trebui să se țină seama așadar de implicațiile reformelor asupra competitivității externe pentru a încuraja creșterea economică și participarea europeană pe piețe deschise și echitabile la nivel mondial.

(13) Strategia Europa 2020 trebuie să se bazeze pe o serie integrată de politici europene și naționale, pe care statele membre și Uniunea ar trebui să le aplice integral și într-un ritm similar, pentru a obține efectele pozitive colaterale ale reformelor structurale coordonate și o contribuție mai substanțială a politicilor europene la obiectivele strategiei, ținându-se seama de pozițiile naționale inițiale.

(14) Deși aceste orientări se adresează statelor membre și Uniunii, Strategia Europa 2020 ar trebui aplicată în parteneriat cu toate autoritățile naționale, regionale și locale, printr-o asociere strânsă cu parlamentele, precum și cu partenerii sociali și cu reprezentanții societății civile, care vor contribui la elaborarea programelor naționale de reformă, la punerea în aplicare a acestora și la comunicarea generală privind strategia.

(15) Strategia Europa 2020 se bazează pe un set mai restrâns de orientări, care înlocuiește fostul set de 24 de orientări și abordează aspectele de ocupare a forței de muncă și de politică economică generală într-un mod coerent. Orientările pentru politicile economice ale statelor membre și ale Uniunii anexate prezentei recomandări sunt intrinsec legate de orientările pertinente privind politicile de ocupare a forței de muncă. Împreună, acestea formează „Orientările integrate Europa 2020".

(16) Aceste noi orientări integrate sunt conforme concluziilor Consiliului European. Ele oferă statelor membre o orientare precisă cu privire la definirea programelor lor naționale de reformă și la punerea în aplicare a reformelor, reflectând interdependența și respectând Pactul de stabilitate și de creștere. Orientările vor constitui baza oricăror recomandări specifice fiecărei țări pe care Consiliul le poate adresa statelor membre sau, în cazul orientărilor generale privind politicile economice, baza avertismentelor politice pe care Comisia le poate emite în cazurile în care recomandările specifice fiecărei țări nu sunt urmate suficient.

(17) Aceste orientări ar trebui să rămână stabile până în 2014, pentru a se acorda o atenție sporită punerii lor în aplicare,

ADOPTĂ PREZENTA RECOMANDARE:

1. Statele membre și, atunci când este cazul, Uniunea Europeană ar trebui să țină seama în politicile lor economice de orientările prevăzute în anexă.

2. Statele membre ar trebui să elaboreze programe naționale de reformă conforme cu obiectivele stabilitate în „Orientările integrate Europa 2020”.

Adoptată la Bruxelles, 13 iulie 2010.

Pentru Consiliu

Președintele

D. REYNDERS

ANEXĂ

Orientări generale pentru politicile economice ale statelor membre și ale Uniunii

Orientarea 1: Asigurarea calității și durabilității finanțelor publice

Statele membre ar trebui să aplice cu fermitate strategii de consolidare bugetară în conformitate cu Pactul de stabilitate și de creștere (PSC) și, în special, recomandările care le sunt adresate în cadrul procedurii de deficit excesiv și/sau prin memorandumurile de înțelegere în cazul susținerii balanței de plăți. În special, statele membre ar trebui să realizeze consolidarea în conformitate cu recomandările Consiliului și să atingă obiectivele pe termen lung în conformitate cu PSC. Fără a se aduce atingere cadrului legal al PSC, acest lucru implică faptul că majoritatea statelor membre ar trebui să realizeze o consolidare care să depășească cu mult indicatorul de referință de 0,5 % din produsul intern brut (PIB) anual în termeni structurali, până în momentul în care ponderea datoriilor va cunoaște o tendință clară de descreștere. Consolidarea fiscală ar trebui să înceapă cel târziu în 2011 și mai devreme în câteva state membre în care condițiile economice o impun, cu condiția ca previziunile Comisiei să continue să indice faptul că redresarea se consolidează și devine autonomă.

La elaborarea și aplicarea strategiilor de consolidare bugetară, statele membre ar trebui să se axeze pe limitarea cheltuielilor și să acorde prioritate tipurilor de cheltuieli care stimulează creșterea, în domenii precum educația, competențele și capacitatea de inserție profesională, cercetarea, dezvoltarea și inovarea și investițiile în rețele cu efecte pozitive asupra productivității, de exemplu internetul de mare viteză, interconexiunile de energie și transport, precum și infrastructura. În cazurile în care trebuie crescute impozitele, această acțiune ar trebui să se desfășoare atunci când este posibil, concomitent cu măsuri care urmăresc ca sistemele fiscale să devină mai favorabile ocupării forței de muncă, mediului și creșterii economice, de exemplu prin transferarea sarcinii fiscale către activitățile dăunătoare mediului. Sistemele fiscale și de protecție socială ar trebui să furnizeze stimulente mai bune pentru a spori atractivitatea locurilor de muncă.

Mai mult, statele membre ar trebui să consolideze cadrele bugetare naționale, să sporească calitatea cheltuielilor publice și să îmbunătățească durabilitatea finanțelor publice, urmărind în special o reducere clară a datoriilor, reforma cheltuielilor publice legate de vârstă, cum ar fi cheltuielile cu asistența medicală, precum și politici care contribuie la creșterea efectivă a ratei ocupării forței de muncă și a vârstei de pensionare, pentru a asigura viabilitatea financiară a cheltuielilor publice legate de vârstă și a sistemelor de protecție socială.

Eficiența bugetară și calitatea finanțelor publice sunt de asemenea importante la nivelul Uniunii.

Orientarea 2: Abordarea dezechilibrelor macroeconomice

Statele membre ar trebui să evite dezechilibrele macroeconomice nesustenabile, care rezultă în special din evoluțiile conturilor curente, ale burselor de valori și ale bilanțurilor gospodăriilor și întreprinderilor. Statele membre cu mari dezechilibre de cont curent care își au originea într-o lipsă persistentă de competitivitate sau care au alte origini ar trebui să abordeze cauzele de bază luând măsuri, de exemplu, în domeniul politicii fiscale, al evoluțiilor salariale, al reformelor structurale aferente piețelor de servicii financiare și de produse (inclusiv fluxul de productivitate care majorează capitalul) și al piețelor forței de muncă, în conformitate cu orientările privind ocuparea forței de muncă, precum și în orice domeniu relevant. În acest context, statele membre ar trebui să încurajeze crearea condițiilor-cadru adecvate pentru sistemele de negociere a salariilor și evoluția costurilor muncii în concordanță cu stabilitatea prețurilor, tendințele în materie de productivitate pe termen lung și nevoia de reducere a dezechilibrelor macroeconomice. După caz, stabilirea adecvată a salariilor în sectorul public ar trebui considerată drept un semnal important pentru asigurarea moderării salariilor în sectorul privat, coerentă cu necesitatea de îmbunătățire a competitivității. Cadrele de stabilire a salariilor, inclusiv a salariilor minime, ar trebui să permită proceselor de formare a salariilor să țină seama de diferențele în materie de calificări și condiții de pe piețele locale ale forței de muncă și să răspundă amplelor divergențe de performanță economică între diversele regiuni ale unei țări. Partenerii sociali joacă un rol important în acest context. Statele membre cu surplusuri mari de cont curent ar trebui să ia măsuri în vederea punerii în aplicare a reformelor structurale care să ducă la consolidarea creșterii potențiale, sprijinind astfel cererea internă. Abordarea dezechilibrelor macroeconomice, inclusiv între statele membre, ar contribui de asemenea la realizarea coeziunii economice.

Orientarea 3: Reducerea dezechilibrelor în zona euro

Statele membre a căror monedă este euro ar trebui să considere divergențele ample și persistente între pozițiile conturilor curente și alte dezechilibre macroeconomice ca o chestiune de interes comun și să ia măsuri urgente pentru a reduce dezechilibrele acolo unde este necesar. Se impun de asemenea măsuri în toate statele membre care fac parte din zona euro, dar tipul, importanța și gradul de urgență al provocărilor în materie de politică diferă semnificativ în funcție de țările

avute în vedere. Având în vedere vulnerabilitățile și amploarea adaptărilor necesare, nevoia de măsuri politice este deosebit de presantă în statele membre care prezintă în mod constant surplusuri mari de cont curent și mari pierderi de competitivitate. Acestea ar trebui să realizeze o reducere permanentă semnificativă a deficitului de cont curent. De asemenea, aceste state membre din zona euro ar trebui să urmărească reducerea costurilor unitare ale forței de muncă, ținând seama de evoluția productivității la nivel regional, sectorial și al întreprinderilor, precum și consolidarea concurenței pe piețele de produse. Statele membre din zona euro cu surplusuri mari de cont curent ar trebui să ia măsuri în vederea punerii în aplicare unor reforme structurale care să ducă la consolidarea creșterii potențiale, sprijinind astfel cererea internă. În mod similar, statele membre din zona euro ar trebui să acționeze asupra oricăror altor dezechilibre macroeconomice, cum ar fi acumularea unei datorii private excesive și divergențele în materie de inflație. Ar trebui eliminate barierele instituționale care împiedică ajustările flexibile ale prețurilor și ale salariilor la condițiile pieței. Dezechilibrele macroeconomice ar trebui monitorizate îndeaproape în cadrul Eurogrupului, care ar trebui să propună măsuri de remediere atunci când este necesar.

Orientarea 4: Optimizarea sprijinului pentru cercetare-dezvoltare și inovare, consolidarea triunghiului cunoașterii și eliberarea potențialului economiei digitale

Statele membre ar trebui să își reexamineze sistemele de cercetare-dezvoltare și de inovare naționale (și regionale), asigurând condiții-cadru eficiente și adecvate pentru investițiile publice în cadrul strategiilor de consolidare bugetară prevăzute în Pactul de stabilitate și de creștere (orientarea 1), și orientându-le spre o creștere mai mare, în paralel cu abordarea, după caz, a dificultăților majore de la nivelul societății (inclusiv energia, eficiența resurselor, schimbările climatice, biodiversitatea, coeziunea socială și teritorială, îmbătrânirea populației, sănătatea și securitatea) în mod rentabil. În special, investițiile publice ar trebui să servească drept stimulent pentru finanțarea privată a cercetării și dezvoltării. Reformele ar trebui să favorizeze excelența și specializarea inteligentă, să promoveze integritatea științifică și să consolideze cooperarea între universități, institute de cercetare, actori publici, privați și din sectorul terț atât la nivel național, cât și la nivel internațional și să asigure dezvoltarea infrastructurilor și rețelelor care permit difuzarea cunoștințelor. Ar trebui îmbunătățită guvernanța instituțiilor de cercetare pentru ca sistemele de cercetare naționale să devină mai rentabile și mai productive. În acest scop, ar trebui modernizată cercetarea în cadrul universităților, ar trebui dezvoltate infrastructuri de nivel mondial, gradul de accesibilitate al acestora ar trebui sporit și ar trebui promovate carierele atractive și mobilitatea cercetătorilor și a studenților. Ar trebui adaptate și simplificate sistemele de finanțare și de achiziții publice pentru a contribui, după caz, la facilitarea cooperării transfrontaliere, a transferului de cunoștințe și a concurenței bazate pe merit, având drept punct de plecare sinergiile și dobândind o valoare sporită.

Politicile de cercetare-dezvoltare și de inovare ale statelor membre ar trebui să abordeze în mod direct oportunitățile și provocările naționale și să țină seama de contextul Uniunii pentru a îmbunătăți posibilitățile de punere în comun a resurselor publice și private în domenii cu valoare adăugată la nivelul Uniunii, valorificând sinergiile cu fondurile Uniunii și, în acest mod, obținând o amploare suficientă și evitând fragmentarea. Statele membre și Uniunea ar trebui să integreze inovarea în toate politicile relevante și să promoveze inovarea în sens larg (inclusiv inovarea fără caracter tehnologic). În vederea promovării investițiilor private în cercetare și inovare, statele membre și Uniunea ar trebui să îmbunătățească condițiile-cadru – în special cu privire la mediul de afaceri, la mediul înconjurător, la piețele competitive și deschise și la potențialul economic ridicat al domeniilor cultural și creativ –, să combine, după caz, stimulentele fiscale rentabile, în funcție de marja fiscală de manevră a fiecărui stat membru, și alte instrumente financiare cu măsuri de facilitare a accesului la finanțarea privată (inclusiv la capital de risc), precum și să simplifice accesul IMM-urilor, să încurajeze cererea, în special în ecoinovare (după caz, prin intermediul achizițiilor publice ecologice și al standardelor interoperabile), să promoveze piețele și reglementările favorabile inovării și să ofere o protecție și o gestionare reală, accesibilă și eficientă a proprietății intelectuale. Toate cele trei laturi ale triunghiului (educație-cercetare-inovare) ar trebui să se sprijine reciproc și să funcționeze în sinergie. În conformitate cu orientările 8 și 9, statele membre ar trebui să își pregătească oamenii astfel încât aceștia să dispună de o serie amplă de competențe necesare pentru inovare în toate formele sale, inclusiv pentru ecoinovare, și ar trebui să caute să asigure resurse suficiente de absolvenți în științe, matematică și tehnică.

Statele membre și Uniunea ar trebui să creeze condițiile-cadru adecvate pentru dezvoltarea rapidă a unei piețe unice digitale care să ofere conținuturi și servicii online accesibile pe scară largă. Statele membre ar trebui să promoveze difuzarea și utilizarea internetului de mare viteză ca un instrument esențial de acces la cunoaștere și de participare la crearea acesteia. Finanțarea publică ar trebui să fie rentabilă și orientată pentru a remedia deficiențele pieței. Politicile ar trebui să respecte principiul neutralității tehnologice. Statele membre ar trebui să încerce să reducă costurile extinderii rețelelor, în special prin intensificarea coordonării lucrărilor publice; statele membre și Uniunea ar trebui să promoveze difuzarea și utilizarea unor servicii online moderne și accesibile, inclusiv prin dezvoltarea în continuare a e-guvernanței, a semnăturii și identificării electronice și a plăților online; să sprijine participarea activă la societatea digitală, în special prin promovarea accesului la conținutul și la serviciile culturale, inclusiv prin competența mediatică și digitală; și să promoveze un climat de securitate și încredere.

Obiectivul principal al Uniunii Europene, pe baza căruia statele membre își vor stabili obiectivele naționale, este de a îmbunătăți condițiile pentru cercetare și dezvoltare, în special pentru a aduce nivelurile combinate ale investițiilor publice și private în acest sector la 3 % din PIB până în 2020. Comisia va elabora un indicator menit să reflecte intensitatea cercetării și dezvoltării și a inovării.

Orientarea 5: Îmbunătățirea eficienței resurselor și reducerea emisiilor de gaze cu efect de seră

Statele membre și Uniunea ar trebui să instituie măsuri pentru a promova decuplarea creșterii economice de utilizarea resurselor, transformând dificultățile legate de mediu în posibilități de creștere și utilizând într-un mod mai eficient propriile resurse naturale, ceea ce contribuie de asemenea la prevenirea degradării mediului și la asigurarea biodiversității. Acestea ar trebui să pună în aplicare reformele structurale necesare pentru a înregistra rezultate pozitive în contextul limitărilor tot mai mari la nivel mondial în materie de emisii de dioxid de carbon și de utilizare a resurselor, precum și pentru a crea noi întreprinderi și posibilități de ocupare a forței de muncă. Uniunea și statele membre ar trebui să depună eforturi suplimentare pentru a accelera crearea unei piețe interne a energiei integrate și perfect funcționale, pentru a permite fluxul de gaze și de electricitate fără blocaje. Pentru a reduce emisiile și a îmbunătăți eficiența energetică, statele membre ar trebui să utilizeze pe scară extinsă instrumentele bazate pe piață, susținând principiul internalizării costurilor externe, inclusiv impozitarea, precum și alte instrumente eficiente de sprijin, pentru a reduce emisiile și a se adapta mai bine la schimbările climatice, să sprijine creșterea economică și locurile de muncă durabile și eficiența resurselor într-un mod rentabil, să stimuleze utilizarea energiei din surse regenerabile și a tehnologiilor cu emisii scăzute de dioxid de carbon rezistente la schimbările climatice, să treacă la mijloace de transport mai ecologice și interconectate și să promoveze economiile de energie și ecoinovarea. Statele membre ar trebui să elimine treptat subvențiile dăunătoare mediului și să asigure distribuirea echitabilă a costurilor și beneficiilor lor.

Statele membre și Uniunea ar trebui să utilizeze instrumente fiscale, normative și de altă natură, de exemplu standardele de performanță energetică pentru produse și clădiri la nivelul Uniunii, etichetarea și achizițiile publice ecologice pentru a stimula tranziția rentabilă a producției și a modelelor de consum, pentru a promova reciclarea, pentru a realiza tranziția către o economie eficientă din punct de vedere al utilizării resurselor și energiei și cu un nivel scăzut sigur și durabil al emisiilor de dioxid de carbon, precum și pentru a asigura progresul către transporturi mai durabile și o producție mai curată de energie, sporind totodată la maximum sinergiile europene în această privință și ținând seama de contribuția agriculturii durabile. Statele membre ar trebui să ia măsuri decisive în direcția unor infrastructuri de transport și energie inteligente, actualizate și pe deplin interconectate, să utilizeze tehnologiile informației și comunicațiilor în conformitate cu orientarea 4, să asigure creșteri ale productivității și punerea în aplicare coordonată a proiectelor de infrastructură și să sprijine dezvoltarea unor piețe de rețele deschise, competitive și integrate.

Obiectivul principal al Uniunii Europene, pe baza căruia statele membre își vor stabili obiectivele naționale, este de a reduce până în 2020 emisiile de gaze cu efect de seră cu 20 % comparativ cu nivelurile din 1990; de a spori cota surselor de energie regenerabilă în consumul final de energie la 20 %; și de a urmări o creștere de 20 % a eficienței energetice. Uniunea se angajează să decidă trecerea la o reducere cu 30 % până în 2020 față de nivelurile din 1990, aceasta reprezentând oferta sa condiționată în vederea stabilirii unui acord global și cuprinzător pentru perioada de după 2012, cu condiția ca și celelalte țări dezvoltate să se angajeze să efectueze reduceri comparabile ale emisiilor și ca țările în curs de dezvoltare să contribuie în mod adecvat în conformitate cu responsabilitățile și capacitățile lor proprii.

Orientarea 6: Îmbunătățirea mediului de afaceri și de consum și modernizarea și dezvoltarea bazei industriale pentru asigurarea funcționării depline a pieței interne

Statele membre ar trebui să se asigure că piețele funcționează pentru cetățeni, consumatori și întreprinderi. Asigurând în același timp protecția consumatorilor, statele membre și Uniunea ar trebui să creeze condiții-cadru previzibile și să se asigure că piețele de bunuri și de servicii sunt funcționale, deschise și competitive. În special, aceste acțiuni ar trebui să urmărească aprofundarea pieței unice și a sistemului de reglementare, în special în sectorul financiar, precum și promovarea unor condiții echitabile pe piețele financiare la nivel global, punerea în aplicare și executarea eficientă a normelor în materie de piață unică și de concurență și dezvoltarea infrastructurii fizice necesare, urmărind de asemenea reducerea diferențelor de la nivel regional.

Dimensiunea externă a pieței interne ar trebui dezvoltată în continuare, în scopul îmbunătățirii comerțului și investițiilor. În contextul pieței unice, trebuie acordată atenția cuvenită respectării furnizării adecvate de servicii de interes general. Statele membre ar trebui să continue să îmbunătățească mediul de afaceri prin modernizarea administrațiilor publice, îmbunătățirea guvernanței corporative, eliminarea barierelor din calea pieței interne, eliminarea sarcinilor administrative inutile și evitarea unor noi sarcini inutile generate de aplicarea instrumentelor de reglementare inteligentă, inclusiv prin dezvoltarea în continuare a unor servicii interoperabile de e-guvernanță, eliminarea obstacolelor fiscale, sprijinirea întreprinderilor mici și mijlocii (IMM-uri), îmbunătățirea accesului acestora la piața internă în conformitate cu „Small Business Act for Europe” și cu principiul „să gândim mai întâi la scară mică”, asigurarea unor piețe de servicii financiare stabile și integrate, facilitarea accesului la finanțare, îmbunătățirea condițiilor pentru promovarea accesibilității și protecției drepturilor de proprietate intelectuală, sprijinirea internaționalizării IMM-urilor și promovarea spiritului întreprinzător, inclusiv din partea femeilor. Achizițiile publice ar trebui să încurajeze inovarea, în special pentru IMM-uri, și să sprijine tranziția către o economie eficientă din punct de vedere al utilizării resurselor și energiei (în conformitate cu orientarea 5), respectând totodată principiile deschiderii pieței, transparenței și concurenței veritabile.

Statele membre ar trebui să sprijine o bază industrială modernă, inovatoare, diversificată, competitivă, cu un nivel redus al emisiilor de dioxid de carbon și eficientă din punct de vedere energetic și al resurselor, în parte prin facilitarea oricărei restructurări necesare în mod rentabil și în deplină conformitate cu regulile Uniunii în materie de concurență și cu alte norme relevante. În acest context, statele membre ar trebui să modifice prioritatea fondurilor Uniunii. Statele membre ar trebui să conlucreze îndeaproape cu sectorul industrial și cu părțile interesate pentru a contribui la rolul de lider și la competitivitatea Uniunii în ceea ce privește dezvoltarea durabilă globală și dezvoltarea favorabilă incluziunii, în special prin încurajarea responsabilității sociale a întreprinderilor, prin identificarea blocajelor și prin favorizarea schimbărilor.